

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14Co/100/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1313205302
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Kuchtová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1313205302.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Kuchtovej a členiek senátu JUDr. Kataríny Javorčíkovej a Mgr. Barbory Bartekovej, v právnej veci žalobcu: L. P., O.. XX.XX.XXXX, V. Ď. XX, Ď., zastúpený: JUDr. Marián Geleneky, advokát so sídlom Garbiarska 20, Stará Ľubovňa, proti žalovanému: MEBA, spol. s r. o., IČO: 35 710 411, so sídlom Stará Vajnorská 37, Bratislava, zastúpený: BARRISTER LEGAL, s. r. o., IČO: 46 225 234 so sídlom Zámocké schody 2/A, Bratislava v konaní o zaplatenie 4 483,52 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava III v Bratislave zo dňa 19.11.2014, č. konania 12C/212/2013 - 227 v napadnutej časti, a v časti týkajúcej sa náhrady trov konania p o t v r d z u j e .

Vo zvyšnej zamietajúcej časti, a v časti, v ktorej bol žalovaný zaviazaný nahradiť štátu trovy konania vo výške 20,76 eur ostáva rozsudok súdu prvej inštancie nedotknutý.

Žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť sumu 4 483,52 eur, spolu s 8,5 % úrokom z omeškania, ako aj povinnosť nahradiť mu trovy prvoinštančného konania. Vo zvyšku žalobu zamietol. Zároveň žalovanému uložil povinnosť nahradiť štátu trovy konania celkom vo výške 20,76 eur.

2. Žalobca sa žalobou zo dňa 02.04.2013 domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 4 483,52 eur s príslušenstvom z dôvodu, že dňa 16.02.2011 pri odchode do práce sa pri východe z ubytovne na zľadovatej zámkovej dlažbe pošmykol a spadol na zem. Na CPO UN Bratislava, kde bol privezený po páde, mu diagnostikovali zlomeninu predkolenia a následne bol operovaný. Na základe lekárskeho posudku o bolestnom a sťaženi spoločenského uplatnenia U. za 180 bodov bolestné predstavovalo 2 845,30 eur (185 bodov x 15,83 eur). Nemocenská dávka bola žalobcovi Sociálnou poisťovňou vypočítaná za obdobie od 26.02.2011 až do ukončenia PN, t. j. do 09.08.2011. Tiež mu bol vypočítaný denný vymeriavací základ vo výške 9,4361 eur. Žalobca si uplatnil náhradu škody z titulu straty na zárobku za rok 2011 od 26.02.2011 do 09.08.2011 vo výške 1 240,731615 eur (48,569565 eur + 1 192,16205 eur), t. j. celkom 1 240,73 eur. Žalobcovi bola priznaná nemocenská dávka od 02.02.2012 do skončenia PN, t. j. do 30.03.2012 a zároveň mu bol vypočítaný aj denný vymeriavací základ vo výške 25,8113 eur. Z toho suma úrazového príplatku za prvé tri dni predstavuje 42,588645 eur x 3 dni a suma úrazového príplatku za ostatné dni, t. j. od 4. dňa do skončenia PN, t. j. 55 dní predstavuje spolu sumu 354,905 eur x 55. Náhradu škody z titulu straty na zárobku za rok 2012 od 02.02.2011 do 30.03.2012 si uplatňuje vo výške 397,49 eur (42,588 eur +354,90 eur), t. j. 397,49 eur. Celková suma náhrady z titulu straty na zárobku za rok 2011 a 2012 predstavuje spolu sumu vo výške 1 638,22 eur. Zároveň si uplatnil náhradu škody z titulu bolestného a z titulu straty na zárobku, ako aj úrok z omeškania od podania žaloby, t. j. o d 04. 01. 2013 až do zaplatenia. Žalovaný namietal, že si nesplnil svoju povinnosť

udržiavať vstup do ubytovne v stave, aby nedošlo k pošmyknutiu a pádu ubytovaných hostí. Mal za to, že žalobca si pád privodil vlastnou neopatrnosťou, tým, že sa pri východe z ubytovne nedostatočne venoval chôdzi, v danom ročnom období si to vyžaduje osobitnú opatrnosť.

3. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ustanovenia § 415, § 420, a ustanovenia § 444 až 446 Občianskeho zákonníka, zároveň poukázal na ustanovenie § 5 ods. 2 Zákona č. 437/2004 Z. z., Opatrenie Ministerstva zdravotníctva SR č. S4820 - OL - 2011 o ustanovení výšky náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia na rok 2011, ako aj ustanovenia § 87 Zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení. Tiež poukázal na Všeobecne záväzné nariadenie mestskej časti Bratislava - Nové Mesto a príkaz riaditeľa č. 1/2010.

4. Súd prvej inštancie po vykonaní dokazovania, oboznámením sa s prepúšťacou správou Univerzitnej nemocnice Bratislava zo dňa 28.02.2011, s fotografiami miesta úrazu, zo stránky noviny.sk, lekárskeho posudku o bolestnom a sťažení spoločenského uplatnenia, výsluchu strán sporu, svedkov recepcnej Dariny Grosšmidtovej, svedkyne P. - recepcnej žalovaného, svedkyne U. - recepcnej z druhej strany hotela, výsluchom svedka P. U. - ubytovaného u žalovaného, ako i svedkov R. W., a svedkyne U. I., mal za preukázané, že žalovaný si bol vedomý svojich povinností, že v zimných mesiacoch, v prípade nepriaznivého počasia, je povinný udržiavať priestor pred recepciou /na parkovisku, nakoľko bol prevádzkovateľom ubytovne a hotela PRIM, v ktorej bol žalobca dlhodobo, z pracovných dôvodov ubytovaný. Žalovaný túto povinnosť ani pred súdom nespochybňoval, poukazoval o. i. i na Všeobecne záväzné nariadenie m. č. Bratislava - Nové Mesto č. 4 /1996 o dodržiavaní čistoty a poriadku na území mestskej časti Bratislava -Nové Mesto, v platnom znení, a túto povinnosť premietol i do svojho interného predpisu s názvom Príkaz riaditeľa č. 1/2010 - Pracovný postup pre recepciu, kde táto povinnosť bola zadefinovaná iba pre nočnú zmenu, tak, že v prípade nepriaznivého počasia je povinný udržiavať priestor pred recepciou /na parkovisku v takom stave, aby sa predišlo prípadnému úrazu (odhrabanie snehu, posypanie soľou atď.) Tento príkaz bol daný iba pre nočnú zmenu, pretože počas dňa od 6.00 hod. túto činnosť vykonávali údržbári. Hoci žalovaný stále zdôrazňoval, že jeho recepcná p. Profantová, vykonala posyp po polnoci, potom okolo 4.30 hod., že túto skutočnosť pred súdom potvrdia i recepcné z druhej strany hotela, a to p. U. a T., podobne p. P. pred súdom vypovedala, že recepcná U. T., z druhej časti budovy, išla spolu s ňou odhrnúť sneh a posypať soľou; ani recepcná U., ani T. tieto ich vyjadrenia pred súdom nepotvrdili, ale zhodne uviedli, že po polnoci p. P. posypať nevideli. Tiež svedkyňa T. - recepcná, ktorá nastúpila do rannej zmeny, potvrdila, že poľadovica bola taká strašná, že vykonaný posyp nestačil. Svedok P. U. potvrdil, ako žalobca vystúpil z budovy, urobil krok alebo dva a spadol. Videl ešte, ako recepcná Y. T. až po úraze začala posypať soľou, pričom sám videl, že poľadovica bola aj na dlažbe a túto popísal tak, že dlažba bola taká, ako keď sa na ňu naleje voda, terén bol ako sklo, veľmi sa šmykalo. Svedok počul, ako pani T. povedala: „ Zase musela celú noc spať, lebo nebolo posypané.“ Pokiaľ teda vôbec p. P. posyp o 4.30 hod. vykonala, súd ho vyhodnotil ako nedostatočný, ohľadom na nepriaznivú poveternostnú situáciu- poľadovicu.

5. Súd tak neuveril tvrdeniu svedkyne T., že vykonávala posyp hneď po príchode na zmenu o 5.42 hod, že tento jej trval 10-15 minút (t. j. do 5.52-5.57 hod.), a toto mala stihnúť do úrazu žalobcu, ktorý sa stal krátko pred 6.00 hod., nakoľko toto jej tvrdenie odporuje logickým a časovým dôvodom, pretože ako pred súdom uviedla p. P., ona úraz žalobcu už nevidela, t.j. musela ubytovňu opustiť ešte pred 6.00 hod., pričom do svojho odchodu si musela splniť povinnosti, ktoré jej vyplývali z Príkazu riaditeľa č. 1 a to napr. vykonať uzávierku, zapísať voľné kľúče od neobsadených izieb do príslušného zošita, pripraviť odchody(lísty) a skontrolovať, či všetci odchádzajúci majú vysporiadaný účet, odovzdať pokladňu a agendu recepcie p. T., a to ako sama uviedla, ľudia odchádzali, odovzdávala kľúče a prijímala nových hostí. Súd prvej inštancie uviedol, že potom vyvstáva otázka, kedy v čase od príchodu p. T. o 5.40 hod. do úrazu, najneskôr do 5.55 hod., odchádzajúca recepcná p. P. stihla odovzdať recepciu p. T., s celou uzávierkou po nočnej zmene, vrátane pokladne, ak po celý tento čas p. T. vykonávala posyp. O tom, že sa to celé nemohlo takto odohrať, svedčí i samotná rozporuplná výpoveď p. T., ktorá na otázku žalobcu, ako je možné, že on a ďalší tam traja muži, ju nevideli, ako vonku posypala, raz odpovedala, že preto, že posypala asi 30 m od vchodu hotela, takže ju nemuseli vidieť, ale potom zase na otázku žalobcu, ako je možné, keď chlapi zakričali, že sa stal úraz, on ju videl, ako vyšla z hotela, odpovedala, že je možné to, že bola vnútri, že už medzitým doposypala. Súd prvej inštancie mal za to, že recepcné si v čase od 5.40 hod. do 5.55 hod. odovzdávali agendu a posyp pred vchodom do ubytovne v čase úrazu vykonaný nebol, čo potvrdila i pani P., že situáciu už po 5. hodine nekontrolovala. P. T. s vysokou pravdepodobnosťou začala narýchlo posyp vykonávať až po úraze, ako vypovedal žalobca a potvrdil to i očitý svedok, p. P. U.. Žalovaný vykonaným dokazovaním nepreukázal, že posyp riadne vykonal a nesplnil si tak ani svoju prevenčnú povinnosť, že škodám treba predchádzať.

6. Žalovaný nevenoval dostatočnú pozornosť predpovedi počasia, výstrahám o poľadovici, chôdzi, a nežiadal žalobcu o spísanie záznamu o úraze. To, že žalobca nemal vedomosť o poľadovici, nemá vplyv na merito veci, lebo táto skutočnosť sama o sebe ešte nemôže zabrániť vzniku škody a pádu. Žalobca nevenoval dostatočnú pozornosť chôdzi, tiež nie je na mieste, nakoľko žalobca po zľadovatej dlažbe ani nechodil, ale z budovy sa jediným krokom snažil vykročiť. A keď už priamy a bezprostredný východ z recepcie ubytovne vykazuje znaky dlažby ako „klzisko??“, ako vypovedal svedok, tak potom to bezpečné miesto pre žiadneho z ubytovaných nebolo, pričom žalobca ako ubytovaný v zmysle §755 Obč. zákonníka má právo užívať priestory, ktoré mu boli na ubytovanie vyhradené, ako aj užívať spoločné priestory ubytovacieho zariadenia, čo bezpochyby priestor recepcie a odchod z neho je. Otázka spísania záznamu o úraze nezaťažuje žalobcu, ale žalovaného, ako poskytovateľa ubytovacej služby, pričom vykonaným dokazovaním bolo zistené, že žalobca utrpel pádom vážny úraz, zlomeninu, bol hospitalizovaný a neskôr operovaný.

7. Predloženými lekáorskými správami bolo preukázané, že žalobca dňa 16.2.2011 utrpel úraz pred vstupom do ubytovne žalovaného a následne bol hospitalizovaný v Univerzitnej nemocnici Bratislava, kde sa dňa 17.02.2011 podrobil operácii, v rámci ktorej mu boli voperované do nohy klíny. Hospitalizáciu v uvedenej nemocnici ukončil a bol prepustený z nemocnice dňa 28.02.2011. Odo dňa 28.02.2011 nastúpil žalobca na nariadené domáce liečenie, ktoré bolo ukončené aj práceneschopnosťou dňa 09.08.2011. Od nasledujúceho obdobia žalobca riadne pracoval až do dňa 23.01.2012, kedy bol opätovne PN z dôvodu predoperačných vyšetrení. Dňa 30.01.2012 bol opätovne hospitalizovaný v nemocnici v Starej Ľubovni. Dňa 31.01.2012 absolvoval operáciu, počas ktorej mu boli vybrané z nohy klíny. Dňa 2.2.2012 bol z hospitalizácie prepustený do domáceho liečenia, ktoré skončilo dňa 1.4.2012.

8. Žalobca predložil súdu lekáorský posudok o bolestnom a sťaženi spoločenského uplatnenia vypracovaný MUDr. U. L., ktorá stanovila bolestné žalobcu vo výške 185 bodov, čím výška náhrady škody z titulu bolestného predstavuje spolu sumu vo výške 2 845,30 eur (185 bodov x 15,83 eur.)

9. Na základe výpočtu Sociálnej poisťovne bola žalobcovi vypočítaná nemocenská dávka za obdobie od 26.02.2011 až do skončenia PN, t.j. do 09.08.2011 a zároveň mu bol vypočítaný aj denný vymeriavací základ, a to vo výške 29,4361. Z tohto suma úrazového príplatku za prvé 3 dni predstavuje sumu 48,569565 eur (3 dni v zmysle ust. Úrazového príplatku za ostatné dni, t. j. od 4. dňa do skončenia PN (162 dní) predstavuje spolu sumu 1 192,16205 eur (162 dní x 7,359025 eur).

10. Teda náhrada škody z titulu straty na zárobku za rok 2011, t.j. od 26.02.2011 do 09.08.2011, predstavuje spolu sumu vo výške 1 240,731615 eur (48,569565 Eur + 1 192,16205 eur) t.j. 1 240,73 eur.

11. Podľa výpočtu Sociálnej poisťovne bola priznaná žalobcovi nemocenská dávka za obdobie od 02.02.2012 až do skončenia PN, t.j. do 30.03.2012 a zároveň mu bol vypočítaný aj denný vymeriavací základ, a to vo výške 25,8113 eur. Z tohto suma úrazového príplatku za prvé 3 dni predstavuje spolu sumu 42,588645 eur (3 dni x 14,19621500 eur) a suma úrazového príplatku za ostatné dni, t.j. od 4. dňa do skončenia PN (55 dní) predstavuje spolu sumu 354,905375 eur (55 dní x 6,452852 eur).

12. Teda náhrada škody z titulu straty na zárobku za rok 2012, t.j. od 02.02.2011 do 30.03.2012, predstavuje spolu sumu vo výške 397,49402 eur (42,588645 eur + 354,905375 eur), t.j. 397,49 eur. Teda celková suma náhrady z titulu straty na zárobku za rok 2011 a 2012 predstavuje spolu sumu vo výške 1 638,22 eur.

13. Súčet týchto súm 2 845,30 eur + 1.240,73 eur + 397,49 eur predstavuje žalovanú sumu 4 483,52 eur, čím je jednoznačne preukázaná opodstatnená výška škody, ktorú žalobca predmetným úrazom dňa 16.2.2011, hospitalizáciou, operačnými zákrokmi s následnými práceneschopnosťami utrpel.

14. Súd prvej inštancie neprihliadol na námietku žalovaného, ktorú vyslovil z opatrnosti, že predložený posudok o bolestnom nebol vypracovaný v čase, kedy možno zdravotný stav poškodeného považovať za ustálený (považuje sa spravidla 1 rok po ukončení PN), a to z dôvodu, nakoľko úraz sa stal 16.02.2011 a posudok bol vypracovaný 30.03.2012, teda viac ako po roku a žalobca po uplynutí 6 a pol mesiaca už chodil do práce a teda bol uznaný práceneschopným. Žalovaný navyše nežiadal doplniť dokazovanie a opak nepreukázal, preto súd prvej inštancie považoval tento lekáorský posudok za legitímny.

15. Žalovaný voči nároku o náhradu za stratu na zárobku nemal vážne výhrady okrem toho, že poškodený nemá voči škodcovi nárok na úhradu celej straty na zárobku, ale iba na tú časť, ktorá nie je pokrytá dávkami nemocenského poistenia, pričom žalobca zahrnul do výšky škody plnú výšku jemu vyplatenej nemocenskej dávky počas PN, a nie rozdiel medzi výškou vyplatenej nemocenskej dávky a výškou príjmu, ktorá by mu prináležala, pokiaľ by nebol PN. Súd prvej inštancie mal za to, že žalovaný pri tejto argumentácii nesprávne vychádza z už prekonanej právnej úpravy účinnnej pred 01.08.2004, a preto na takúto námietku žalovaného neprihliadol. Súd prvej inštancie mal za preukázanú príčinnú súvislosť a to v tom, že žalovaný prostredníctvom dvoch svojich zamestnancov porušil právnu povinnosť

danú Príkazom riaditeľa č. 1/2010, a to povinnosť v zimných mesiacoch v prípade nepriaznivého počasia udržiavať priestor pred recepciou /na parkovisku v takom stave, aby sa predišlo prípadnému úrazu. K úrazu žalobcu došlo, pretože zamestnanci žalovaného si nespĺnili povinnosť udržiavať uvedené priestory v takom stave, aby k úrazu nedošlo. Zamestnanci žalovaného neurobili všetko, čo bolo v ich možnostiach, aby zamedzili úrazu, nedostatočne vykonali posyp priestoru pred recepciou, učinili tak až po páde žalobcu, čím mu v tejto príčinnej súvislosti, bezprostredne s pádom, vznikla vyššie špecifikovaná škoda.

16. O úrokoch z omeškania rozhodol podľa § 517 Občianskeho zákonníka a podľa ustanovenia § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., v znení neskorších predpisov.

17. Žalobca si príslušenstvo pohľadávky na súde uplatnil od podania žaloby, pričom uviedol ako deň omeškania 04.01.2013. Nakoľko však žalobca podal žalobu na súde až dňa 02.04.2013, potom s poukazom na ust. § 563 Obč. zákonníka, dlh sa stane splatným deň po doručení návrhu dlžníkovi. Ak však dlžník svoj dlh nespĺní ihneď, nasledujúci deň po dni, kedy bol na plnenie vyzvaný, je dlžník v omeškani s plnením. Žalovanému bol návrh súdom doručený dňa 03.06.2013, svoj dlh nespĺnil ihneď, pohľadávka sa stala splatnou dňa 04.06.2013 a nasledujúcim dňom sa žalovaný dostal do omeškania s plnením dlhu, t.j. dňom od 05. 06. 2013. Základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná ku dňu omeškania dlžníka predstavuje 0,5%, z tohto dôvodu súd žalobcovi priznal úroky z omeškania vo výške 8,5% ročne od 5.6.2013 do zaplatenia.

Vo zvyšku príslušenstva súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

18. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a v konaní úspešnému žalobcovi priznal ich náhradu a to súdny poplatok vo výške 268,50 eur, trovy právneho zastúpenia v sume 5 659,45 eur v súlade s § 10 ods. 1, § 13a ods. 1 a 4 Vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov na poskytovanie právnych služieb. Vychádzal z hodnoty sporu 4 483,52 eur a základnej sadzby odmeny za 1 úkon právnej služby 161,01 eur. Zároveň priznal žalobcovi náhradu za cestovné a stratu času podľa § 15 až 17 Vyhlášky č. 655/2004 Z. z. a Zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách, v spojení s Opatrením Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny SR č. 632/2008 Z. z. Celkom strata času vo výške 1 447,20 eur a cestovné náhrady celkom vo výške 1 362,04 eur.

19. Zároveň rozhodol o náhrade trov štátu podľa § 148 ods. 1 OSP, keď súd priznal svedkovi U. P. svedočné za cestovné zo Žiliny do Bratislavy, ktoré boli hrazené štátom, a preto žalovaný ako neúspešná strana sporu bola k ich náhrade zaviazaná.

20. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalovaný, ktorý žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietla a že žalobca je povinný nahradiť žalovanému trovy konania. I keď žalovaný v odvolacom petite nespresnil, či podáva odvolanie voči všetkým výrokom napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd mal za to, že podľa obsahu podaného odvolania nevyplýva, že by žalovaný podával odvolanie do výroku, ktorým súd prvej inštancie žalobu zamietol a ani proti výroku, ktorým žalovaný bol zaviazaný nahradiť štátu trovy konania. Z odôvodnenia a spôsob odvolania tieto skutočnosti nevyplývajú.

21. Žalovaný mal za to, že žalobca v predmetnom konaní nielenže nepreukázal splnenie predpokladov vzniku zodpovednosti žalovaného za škodu podľa § 420 OZ, ale žalovaný ani neporušil žiadne právne povinnosti, ktoré by vyplývali zo zákonných ustanovení, uvedených žalobcom, prípadne iných interných príkazov. Naopak žalovaný si plnil svoje právne povinnosti riadne, čo aj v súdnom konaní riadne preukázal výsluchmi svedkov, navrhnutých nielen zo strany žalovaného, ale aj zo strany žalobcu. Mal za to, že súd vykonané dôkazy vyhodnotil jednostranne, časti svedeckých výpovedí vytrhol z kontextu. Časť výpovede Dariny T. si osvojil v časti: že poľadovica bola taká strašná, že vykonaný posyp zo strany pani P., ktorá mala službu pred ňou nestačil, avšak tvrdeniu, že aj ona znovu vykonala posyp soľou o 5.42 hodine, súd neuveril, čo odôvodnil fantazijnými úvahami, ktoré v danom konaní neboli ničím preukázané a argumentácie a tvrdenia žalovaného nevzal do úvahy, nevysporiadal sa s nimi a dokonca ich úplne odignoroval. D. i námietky žalovaného poukazujúce na zrejmé rozpory vo výpovediach žalobcu, najmä tie, ktoré sa týkajú miesta samotného pádu žalobcu. Povinnosťou žalovaného bolo udržiavať schodnosť priestorov pred ubytovňou a túto povinnosť si žalovaný plnil práve tým, že v zimnom období v neurčitých intervaloch, v závislosti od počasia vykonával posyp týchto priestorov soľou. K pošmyknutiu žalobcu malo dôjsť 16.02.2011 v čase pred 6. hodinou ráno. Na otázku, aby žalobca konkretizoval miesto pošmyknutia, žalobca uviedol, že pri vykročení z dverí smerujúcich von z ubytovne, resp.: „Ja som padol hneď pri vychádzaní z dverí z ubytovne, otvoril som ich, položil som nohu na mramorovú dlažbu, hneď som sa šmykol a dopadol som až na zámkovú dlažbu. Žalobca teda uviedol v rámci konania tri rôzne miesta svojho pádu, čo žalovaný považuje za účelové a nedôveryhodné. Žalovaný svedeckými výpovedami preukázal, že vykonal riadny posyp na mramorovej dlažbe ako aj na zámkovej dlažbe, a tak

si splnil riadne svoje povinnosti. Vzďalenosť od vchodových dverí do ubytovne po začiatok zámocekej dlažby predstavuje 270 cm. Medzi vchodovými dverami do ubytovne a zámkovou dlažbou sa nachádza mramorová dlažba. Mramorový schodík sa nachádza na konci mramorovej dlažby tesne pred zámkovou dlažbou a mramorová dlažba aj mramorový schodík sa nachádzajú pod strechou z umelej hmoty v tvare oblúka. Na zámkovej dlažbe a nachádza parkovisko pre ubytovaných hostí. Je preto ťažko uveriteľné, že mramorová dlažba v mieste hneď, ako sa otvoria dvere (ako miesto pádu žalobcu) bola taká, „ako keď sa na ňu naleje voda“.

22. Žalovaný poukázal na § 6 ods. 5 VZN mestskej časti Bratislava Nové Mesto, z ktorého vyplýva povinnosť žalovanému vykonať posyp od polnoci do 6. hodiny ráno jedenkrát, žalovaný v inkriminovaný deň v čase od polnoci do 6. hodiny ráno priestory pred ubytovňou posolil dokonca až trikrát. Poukázal na svedecké výpovede prokuristu žalovaného, ktorý potvrdil, že i priestor pred recepciou po polnoci a potom okolo piatej bol posýpaný. Poukázal na výpoveď svedkyne pani B. P., ktorá uviedla, že krátko po polnoci, keď prišla odovzdať tržbu, recepčná U. táto svedkyňa išla spolu s U. odhrnúť sneh, bolo ho málo, a poposýpať soľou. Niekedy medzi pol piatou a piatou, keď odchádzal prvý hosť z hotela, posypala táto svedkyňa priestor pred hotelom soľou znova. F. vchod hotela kompletne celý a asi meter širokú cestičku, ktorá vedie od hotela až k ceste. F. pod striedkou, mramorovú dlažbu, jej ukončenie schodov a asi meter vytvorila cestičku k príjazdovej ceste, ktorú taktiež vysypala soľou. Posyp potvrdila i svedkyňa U. T. okolo piatej ráno, keď sa išla odpísať, išla popred hotel, prechádzala vstupom, ako žalobca z jeho strany, určite mala za to, že toto miesto bolo posýpané, pretože sa nešmykla, navyac hlásili to v správach ako výstrahu, že bude námraza. Zároveň žalovaný poukázal i na výpoveď svedkyne Y. U., ktorá potvrdila, že ráno okolo pol piatej bolo odhrnuté, nakoľko videla pani P. odhrňať. Je preto nepravdivý záver súdu, že ani recepčná U. ani T. nepotvrdili vyjadrenie prokuristu žalovaného a vyjadrenie pani P., že táto svedkyňa vykonala posyp po polnoci a potom okolo 4.30 hodine. I svedkyňa navrhnutá žalobcom pani Y. T. zamestnaná, ako recepčná u žalovaného, uviedla, že keď prišla okolo 5.40 hodine, úraz nevidela, lebo hneď išla vykonať posyp, hoci posyp bol vykonaný, poľadovica bola veľká, preto tento posyp nestačil, a preto znova posypala ešte pred úrazom žalobcu. Uviedla, že posyp začala o 5.42 hodine, pričom posyp trval cca 10 až 15 minút.

23. K záveru súdu, ako mohla pani T. posypať vonku a pritom preberať pokladňu, žalovaný uviedol, že bolo bez akýchkoľvek pochybností možné vykonať obe tieto činnosti, keď skontrolovanie hotovosti v pokladni môže recepčnej podľa jeho názoru trvať maximálne 2 minúty. Tiež pani P., ktorá mala službu na recepcii v ubytovni žalovaného od 15.02.2011 od 18.00 hodiny do 16.02.2011 do 6.00 hodiny, odovzdala tržbu získanú do 24.00 hodiny do trezoru. Jedinou povinnosťou pani T. ako recepčnej, ktorá preberala službu, bolo v inkriminovanom čase prebrať príručnú pokladňu, ktorá obsahovala hotovosť vo výške max. 200 eur. Preto i záver súdu o nemožnosti vykonania posypu pani T. pred úrazom žalobcu neobstojí. Spochybnil záver súdu, že uveril opakovanému tvrdeniu svedkyne T., že posyp zo strany P. vykonaný síce bol, avšak nestačil pre silnú poľadovicu, tiež uveril tvrdeniu svedka U., ktorého výpovede si však odporujú v časti, či to bolo alebo nebolo posýpané zo strany P.. Žalovaný mal za to, že všetci ním uvedení svedkovia zhodne potvrdili, že v inkriminovanú noc, resp. ráno, boli opakovane posýpané priestory od vchodu z ubytovne až po/vrátane parkoviska pred ubytovňou. Žalovaný preto neporušil § 9 ods. 2 posledná veta Cestného zákona, ako tvrdil žalobca v jednom zo svojich vyjadrení, keďže sa nejedná o zásady v zmysle citovaných ustanovení, pričom, ak by mal súd za to, že by v priestoroch pred ubytovňou boli závady, tieto boli v súlade s Cestným zákonom žalovaným odstránené, a to opakovane vykonávanými posypmi soľou. Žalobca nepreukázal, že by chôdzi venoval zvýšenú pozornosť, o to viac, že žalobca nevedel, že vonku bola poľadovica. Žalobca nebol dostatočne obozretný, nevenoval sa chôdzi a plne sa na chôdzi nekoncentroval, žalobca preto nekonal v súlade so zákonnou prevenčnou povinnosťou. S výnimkou jeho úrazu nedošlo na inkriminovanom mieste a v čase pred úrazom žalobcu k pošmyknutiu a následnému pádu žiadneho z ubytovaných hostí, ani zo zamestnancov žalovaného. Žalovaný poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu ČR 25Cdo/1713/2008, a preto nesúhlasil so záverom súdu, že nevedomosť žalobcu o poľadovici nemá vplyv na merito veci. Tiež pokiaľ sa týka ustanovenia § 756 Občianskeho zákonníka, tento výslovne hovorí o priestoroch vyhradených na ubytovanie, a nie o spoločných priestoroch ubytovacieho zariadenia - tieto zákon spomína iba v súvislosti s právom ubytovaného tieto používať zakotveným v § 755 Občianskeho zákonníka, a preto tvrdenie, že žalovaný porušil § 755 Občianskeho zákonníka je podľa žalovaného nedôvodné, pretože žalovaný nebol so žalobcom v zmluvnom vzťahu, pričom povinnosť ubytovateľa je zakotvená v § 756 Občianskeho zákonníka, ktorý má na mysli iba priestory vyhradené na ubytovanie, čo rozhodne priestor pred ubytovňou nie je. Pokiaľ sa týka interného Príkazu riaditeľa č. 1/2010, ktorý mal žalovaný porušiť, tento interný príkaz upravuje vzťahy medzi žalovaným ako zamestnávateľom a jeho zamestnancami, neupravuje právne povinnosti, ktorých porušenie by mohlo byť predmetom tohto

konania. Ak súd dospel k inému záveru, žalovaný konal v súlade s týmto príkazom práve vykonaním opakovaných posypov.

24. Dňa 01. 07. 2016 nadobudol účinnosť Zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP). Odvolací súd pristupujúci k rozhodovaniu tejto veci po 30. júni 2016, postupoval na základe úpravy prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP (v zmysle ktorého, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti) už podľa tohto zákona. Keďže odvolanie v tejto veci bolo podané ešte pred 01. 07. 2016, podmienky jeho prípustnosti bolo nutné posúdiť podľa právneho stavu existujúceho tu v čase podania odvolania, teda podľa príslušných ustanovení OSP, rešpektujúc, že podľa § 470 ods. 2 CSP procesné účinky odvolania podaného pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované aj po 30. júni 2016. Nevyhnutnosť takéhoto posudzovania vyplýva tiež zo základných princípov CSP, a to princípu spravodlivej ochrany porušených práv a právom chránených záujmov tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, vrátane naplnenia legitímnych očakávaní strán odvolacieho konania, ktoré začalo za účinnosti skoršej úpravy procesného práva (článok II ods. 1 a ods. 2 CSP), vrátane článku III ods. 1 CSP.

25. Súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 185 ods. 1 CSP), z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 ods. 1 CSP) a na ich základe dospel k správny skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite odôvodnil (§ 220 ods. 2 CSP).

26. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

27. S poukazom na citované ustanovenie, prihladnuc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, odvolací súd nezistil v postupe súdu prvej inštancie z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej. V celom rozsahu a to po skutkovej ale i po právnej stránke sa odvolací súd stotožňuje s dôvodmi týkajúcimi sa odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, a to v časti napadnutej odvolaním.

28. V odvolaní žalovaný neargumentuje skutočnosťami, ktoré by mali za následok zmenu súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu a jeho právneho posúdenia, alebo ktoré by mu neboli bývali známe. V odvolaní uvedené argumenty podľa odvolacieho súdu nie sú spôsobilé privodiť iné hodnotenie stavu veci.

29. Odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie poukazuje na ustanovenie § 415 a § 420 ods. 1 a 3 Občianskeho zákonníka, v spojení s ustanovením § 442, 444 až 446 Občianskeho zákonníka, Zákona č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia účinného od 31.12.2008, v spojení s opatrením Ministerstva zdravotníctva S4820 - OL - 2011 Zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení, ustanovenia § 754 ods. 1 Občianskeho zákonníka a taktiež i na všeobecne záväzné nariadenie mestskej časti Bratislava Nové mesto č. 4/1996 z 25.06.1996 § 1, 5 a 6 vrátane interného Príkazu riaditeľa č. 1/2010 zo dňa 08.07.2010. Správne súd prvej inštancie uviedol, že základnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu sú: porušenie právnej povinnosti, existencia škody, príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou a zavinenie, ktoré môže byť buď úmyselné alebo z nedbanlivosti. Občianskoprávna úprava vychádza z prezumpcie zavinenia, teda zavinenie sa predpokladá, pričom tento predpoklad sa vzťahuje len na zavinenie nedbanlivostné, neplatí pre zavinenie úmyselné a ani pre hrubú nedbanlivosť. Občiansky zákonník umožňuje zbaviť sa zodpovednosti, pričom škodca musí preukázať existenciu takých okolností, z ktorých možno spoľahlivo vyvodit', že škode nemohol zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré bolo možné od neho objektívne očakávať. Dôkazmi predloženými stranami sporu v konaní pred súdom prvej inštancie bola spoľahlivo preukázaná existencia ujmy - škody, ktorá nastala v majetkovej sfére žalobcu, ktorá bola riadne žalobcom vyčíslená a preukázaná. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie mal za preukázané, že práve žalovaný prostredníctvom svojich zamestnancov porušil právnu povinnosť danú Príkazom riaditeľa č. 1/2010 tak, ako to špecifikoval súd prvej inštancie (č. listu 11 napadnutého rozsudku), keď zamestnanci žalovaného neurobili všetko, čo bolo v ich možnostiach, keď nedostatočne vykonali posyp pred recepciou, čím žalobcovi v tejto súvislosti vznikla ním špecifikovaná škoda.

30. Neobstojí obrana žalovaného v odvolaní, že súd prvej inštancie vykonané dôkazy vyhodnotil jednostranne a fantazijnými úvahami, ktoré neboli ničím preukázané. Podľa odvolacieho súdu súd prvej inštancie postupoval v súlade s procesnými ustanoveniami (§ 101 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, § 120 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku - procesný právny predpis platný do 30.06.2016, t. j. platný a účinný v čase rozhodovania súdu prvej inštancie), v zmysle ktorých ustanovení účastníci boli povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky

potrebné skutočnosti, označia dôkazné prostriedky a že dbajú na pokyny súdu. Účastníci boli povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ktoré navrhnú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Účastník mal teda povinnosť tvrdenia a povinnosť dôkazu. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie ten účastník sporu, ktorý tieto povinnosti nesplnil. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka sporu za to, že v konaní neboli preukázané jeho tvrdenia a že z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté vo veci samej v jeho neprospech.

31. K odvolacej námietke žalovaného, ktorý opätovne poukazoval na výpoveď svedkyň B. P., U. T., svedkyne Y. U., U. I. a svedkyne Y. T., odvolací súd uvádza, že k jednotlivým vyjadreniam sa podrobne vyjadril súd prvej inštancie, svedecké výpovede riadne vyhodnotil. Uviedol, prečo uveril, resp. neuveril tej ktorej svedkyne, resp. prečo len uveril časti ich výpovedí, tak súd podobne neuveril tvrdeniu svedkyne T., že vykonávala posyp ihneď po príchode na zmenu o 5.42 hodine, keď súd prvej inštancie konštatoval, že jej tvrdenie odporuje logickým a časovým dôvodom vzhľadom na výpoveď svedkyne P., čo súd prvej inštancie logicky považoval za vysoko nepravdepodobné, že v čase od príchodu svedkyne T. o 5.40 hodine do úrazu najneskôr do 5.55 hodine by odchádzajúca recepčná pani P. stihla odovzdať recepciu svedkyňi T. s celou uzávierkou po nočnej zmene vrátane pokladne, ak po celý tento čas T. mala vykonávať posyp, keď tvrdila, že tento posyp vykonávala ihneď po príchode na zmenu o 5.42 hodine. Ak žalovaný v odvolaní opätovne poukazuje na výpoveď svedkyne T., ktorá vo svojej výpovedi uviedla, že „to znovu posypala ešte pred úrazom žalobcu“, čo je malo trvať 10-15 minút, ak teda prišla do práce na zmenu o 5.42, posyp vykonávala 10-15 minút, pričom svedkyňa P., ktorá jej mala odovzdať agendu, mala opustiť ubytovňu ešte pred 6. hodinou, je aj podľa odvolacieho súdu nanajvýš nepravdepodobné, že svedkyňa T. posyp vykonala tak, ako uviedla, pričom následne vo svojej výpovedi uviedla, že posypala cca 30 metrov od vchodu hotela. Tiež svedkyňa T. vo svojej svedeckej výpovedi uviedla, že je možné, že keď došlo k úrazu, vyšla priamo z hotela s tým, že už medzitým doposypala. Pokiaľ žalovaný v odvolaní uvádza, že posyp potvrdila jednak svedkyňa T. a jednak svedkyňa P. spolu so svedkyňou U. I., ktorá uviedla, že hoci bolo šmykľavo, posýpané bolo, odvolací súd uvádza, že svedkyňa, ktorá odchádzala o 6. hodine ráno a nebola svedkom úrazu, na otázku súdu, či skontrolovala posyp krátko pred úrazom, odpovedala, že nie, „lebo ľudia odchádzali, odovzdávala kľúče a prijímala nových hostí.“ Touto svedeckou výpoveďou zároveň svedkyňa P. vyvracia tvrdenie žalovaného v odvolaní, že svedkyňa T. mohla vykonať obe činnosti, t. j. i vykonať posyp a skontrolovať hotovosť v príručnej pokladni, čo mohlo trvať max. 2 minúty, keď túto žalovaným uvedenú činnosť - skontrolovanie hotovosti v príručnej pokladni a zapísanie výšky tohto zostatku, nebolo len jednou činnosťou pri odovzdávaní služby svedkyne B. P. svedkyňi T., ktorá pred súdom prvej inštancie na otázku súdu uviedla, že v čase krátko pred úrazom, teda krátko pred 6. hodinou nebola vonku, lebo ľudia odchádzali a sama odovzdávala kľúče a prijímala nových hostí.

32. Podľa odvolacieho súdu súd prvej inštancie postupoval v súlade s ustanovením § 132 Občianskeho súdneho poriadku, v zmysle ktorého dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Zákon vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, ktorá vyplýva z ústavného princípu nezávislosti súdov v zmysle čl. 46 Ústavy SR. Táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca urobil z vykonaných dôkazov z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Právna úprava neurčuje, ako má súd hodnotiť dôkazy z hľadiska pravdivosti; uvádza len, že súd hodnotí dôkazy len podľa svojej úvahy, ktorá v Občianskom súdnom poriadku (procesný platný predpis do 30.06.2016) predstavuje veľmi zložitý myšlienkový proces sudcu. Po vytriedení nedôležitých dôkazov, resp. neúčinných dôkazov, súd hodnotí dôkazy zostávajúce, t. j. dôležité a právne účinné, t. j., ktoré je potrebné posúdiť z hľadiska pravdivosti. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na záver súdu prvej inštancie, ktorý za jednu z podstatných výpovedí (č. listu 8 napadnutého rozsudku) považoval výpoveď samotnej pani T., svedkyne P., avšak i z výsluchu svedka U., ktorý bol ubytovaný u žalovaného a ktorý dňa 16.02.2011 v čase, keď žalobca vychádzal z budovy ako prvý, svedok na recepcii odovzdával kľúčik a následne išiel za ním, pričom od neho bol na dva kroky a videl a vypovedal, že žalobca, ako vystúpil z budovy, urobil krok alebo dva a spadol. Tento svedok bol teda priamo svedkom úrazu, ktorý sa žalobcovi jednoznačne stal. Práve tento svedok spolu s iným pánom I. pomohol žalobcovi vstať zo zeme, položili ho na múrik. tento svedok zároveň videl, ako práve svedkyňa Y. T. - recepčná hneď potom začala posýpať, keď vybehla s vedrom soli, bolo to po úraze. Tento svedok tiež potvrdil, že bola poľadovica, pričom dlažba bola taká: „ako keď sa na ňu naleje voda, pričom mrzlo, terén bol ako sklo, veľmi sa šmykalo“.

Tento svedok zároveň potvrdil, že pád žalobcu videl, stál asi jeden meter od dverí a žalobca bol asi jeden krok od dverí.

33. Žalovaný sa nielen v priebehu prvoištančného konania, ale i v odvolaní snaží preniesť zodpovednosť za úraz na samotného žalobcu napríklad tým, že žalobca nevenoval dostatočnú pozornosť predpovedi počasia, samotnej chôdzi, výstrahám o poľadovici a pod. Správne súd prvej inštancie zdôraznil, ak priamy a bezprostredný východ z recepcie ubytovne vykazuje znaky dlažby ako klzisko, žalovaný prostredníctvom svojich zamestnancov porušil právnu povinnosť danú Príkazom riaditeľa č. 1/2010, keď neudržiaval tieto priestory v stave, aby k úrazu nedošlo. Nie je zrejmé odvolaciemu súdu na základe čoho žalovaný v odvolaní jednoznačne tvrdí, že žalobca nebol dostatočne obozretný, že svoju chôdzu nekontroval, a že nevedel že je vonku poľadovica. Navyše jediným priamym svedkom pri úraze žalobcu bol svedok U.- pád priamo nevidela žiadna zo svedkýň, a zároveň zamestnankyňa žalovaného.

34. Pretože obsah odvolania žalovaného nebol spôsobilý spochybniť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska žalovaným tvrdených odvolacích dôvodov, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil. Rozsudok súdu prvej inštancie nebol napadnutý odvolaním v zamietajúcej časti, v ktorej bol žalovaný zaviazaný nahraďiť štátu trovy konania vo výške 20,76 eur, a preto nebol predmetom prejednávania pred odvolacím súdom.

35. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP, v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi, ktorý bol úspešný v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

26. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 Zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha - dovolací návrh (§ 428 CSP).